

У пратњи женке особе ушао је, негде пред поноћ, у ноћни клуб познат по добрим живим свиркама. Гости су тек пристизали а главна сала још је била полупразна, па се он опустио нешто више него што налаже пристojност и ноншалантно подигао ноге на столицу. Пришло му је обезбеђење – иначе, једно од најљубазнијих у Београду – и замолило га да спусти ногу.

Тада је експлодирао. Израз лица изобличио му се од беса док је урлао на момке који су се усудили да му скрену пажњу на држање:

"Знате ли ви ко сам ја?! Ви ћете мене да опомињете да спустим ногу?! Мене ће неки мајмун да учи како ћу да се понашам?! Нећу више никада да вам уђем овде! Нећу више никада да вам доводим странце! Знате ли ви, бре, ко сам ја", хистерично је понављао док је демонстративно напуштао клуб, на запрепашћење присутних. И од тада, свака му част на принципијелности, тамо није залазио.

Описана сцена догодила се 2. јануара ове године, у клубу у који често долазе политички и државни функционери. Дакле, клупско особље је не само пословично љубазно, већ и увелико верзирано за опхођење према јавним личностима. У крајњем случају, "јунак" ове приче није ни Јоца Амстердам, ни Дарко Шарић. Галамџија је, чак и под пуном зимском гардеробом, дупло ситнији од доброћудних грдосија на које се истресао; да имају иоле тање живце, редари би га врло лако научили да се не иде "лопатом на багери"; и нико од присутних не би им замерио, напротив.

Не, "јунака" ове приче нећете наћи на српској црвеној потерници, већ у српској државној канцеларији. То је државни секретар у Министарству за људска и мањинска права Марко Караџић. Функционер чија је популарност слична легендарним Ханибаловим слоновима: прешла је Алпе и обрела се у Аустрији, а да нико о томе није имао појма.

Јунак наших бечких дана

Као државни секретар, Караџић се муњевитом брзином, за мање од годину и по дана, изборио за статус суперстара на српској политичкој сцени. Рођени Београђанин у Лиги социјалдемократе Војводине, Караџић је Ненаду Чанку оно што је Бојан Пајтић Борису Тадићу: неко ко, на безбедној удаљености од страначке централе, прича и ради чак и оно што ни свемоћни партијски шеф не би смео. Са таквим, неограниченим маневарским простором, Караџић редовно учествује у емисијама које се баве српским злочинима, угроженим правима мањина у Србији и, уопште, фашизмом у савременој Србији – другачије емисије изгледа да више и не постоје у овдашњем етру – а у аутентичну громаду еватореформског пролетаријата израстао је током свеопште галаме о неодржаној "Паради поноса". Због ватреног залагања за њихова "угрожена права", удружења сексуалних мањина прогласила су Марка Караџића "геј иконом" за прошлу годину, а покојна *Борба*, дневни лист са, вероватно, најмањим тиражом у новијој историји домаћег новинарства, полетно га је описивала као "јунака наших дана" који је "засијао у мутљагу српског политиканства".

Ништа мања, зачудо, изгледа да није ни његова популарност у Аустрији. *Ди пресе*, један од најтиражнијих и најутицајнијих тамошњих дневних листова, недавно је, поводом најаве усвајања резолуције о Сребреници у српској скупштини, објавио интервју са Марком Караџићем. Аустријски новинар уздржао се од израза као што су јунак, мутљаг и икона, већ је Караџића представио штуро, нимало надахнуто, али званично и скоро па тачно: "српски државни секретар за људска права". Паметном довољно. Велике звезде и не морате посебно представљати. Џордан – кошаркаш. Бекам – фудбалер. Обама – председник. Марко Караџић – српски државни секретар...

Има нека тајна веза

Неинформисани би могли помислити да је Караџићева функција српски еквивалент положају који у америчкој администрацији тренутно заузима Хилари Клинтон. Срећом, читаоци *Ди пресе* сигурно знају да Србија, насупрот Америци која има само једног, у овом тренутку има чак 62 државна секретара, од чега четири припадају Министарству за људска и мањинска права – Караџић плус три. Такође, аустријска публика неизоставно је свесна да је у Србији Караџићево звање пандан негдашњим заменицима министра, који се по новом Закону о државној управи зову државни секретари. Свакако да је са тиме био упознат и новинар који је водио интервју, па је његова одлука да о будућој резолуцији поразговара баш са Караџићем проистекла из, сва је прилика, енормне Караџићеве популарности у Аустрији. Зашто би, иначе, један од најмоћнијих аустријских дневника, па још на тему која са Аустријом нема никакве везе, интервјуисао *заменика министра*

(!) друге државе, и то у ситуацији у којој ни српска, ни аустријска, ни било која друга јавност нема благу представу о томе које је па министарство задужено да састави текст

резолуције (ако је иједно)?!

Сад, ако Караџић ипак није ВИП личност у аустријским оквирима, могућа су још нека објашњења необичне одлуке бечког новинара и уредништва које му је одобрило саговорника. Рецимо, да је пресудно било то што је *Ди пресе* близак аустријском огранку католичке цркве, а Марко Караџић ангажован у Католичкој служби за помоћ – ова спекулација можда није довољна за нову књигу Дена Брауна, али признаћете да голица машту, нарочито у пакету са податком да је Караџић постдипломске студије похађао на америчком универзитету Нотр Дејм, који такође важи за изразито католичку установу... Исто тако, могуће је да тајна лежи у потпуној професионалној неспособности аустријског новинара и уредништва

Ди пресеа

, које је, на препоруку некога из Србије – колеге новинара, рецимо – лакомислено поверовало да извесни заменик министра, тј. државни секретар, који никакве везе нема са израдом резолуције, а још мање ће учествовати у њеном каснијем усвајању или неусвајању, може да даје релевантне изјаве у име државе Србије.

Дачићу, главу горе!

Прејакe речи можда убијају, како је рекао Бранко Миљковић, али никако, барем у Србији 2010. године, не смењују функционере. Скоро две недеље прошло је од Караџићевог интервјуа *Ди пресеу*, а још нико није званично поставио питање његове одговорности, иако објављени текст врви од прејаких речи:

"Сигурно не би било тешко ако бисмо имали праву вољу да тај злочин осудимо и да га назовемо именом које заслужује – геноцид", каже на једном месту Караџић о Сребреници.

"У једном друштву које је годинама тај злочин потискивало јако је тешко обезбедити подршку оних партија које су тај злочин до јуче потпуно негирале", додаје на другом месту.

"Десет година је режим Милошевића у региону изазивао ратове и најгоре злочине од Другог светског рата. Створена је слика да је НАТО нас бомбардовао зато што мрзи

Србе. Знам да је на свим странама било злочина, али би ми требало да започнемо код нас самих", закључује Караџић на трећем месту.

Ћути од тада Мирко Цветковић, председник Владе која је именовала Марка Караџића, која негира државност Космета и која је 24. марта прошле године обележила деценију од НАТО бомбардовања понашајући се као да Србија ипак није била заслужила пројектиле најсмртоноснијег војног савеза у историји човечанства.

Ћути од тада Ивица Дачић, потпредседник исте владе, дугогодишњи портпарол СПС, која је, како вели Караџић, до јуче "потпуно негирала" злочин у Сребреници, а садашњи председник те партије која се бирачком телу, уочи последњих парламентарних избора, обратила малтене ратничким покличем: "Социјалисти, главу горе!"

Ћути од тада и Светозар Чиплић, министар за људска и мањинска права, директни надређени Марку Караџићу. Не проговара ни Вук Јеремић, којем је Караџић "загазио у терен" овим интервјуом, пошто Аустрија Србији дође иностранство, тј. нешто што спада под спољне послове.

У неким другим областима, тишина може да се схвати на сасвим други начин. Али, у политици, а поготово у једној те истој коалицији, ћутање може да значи само – одобравање. Количина прећутног одобравања којом је власт пропратила Караџићев интервју наводи на закључак да Караџић, ипак, има право да страним медијима даје дрске и по Србију увредљиве изјаве на теме о којима не зна ништа. Из чега, опет, произилази да је одлука *Ди пресеа* да интервјуише баш Марка Караџића била више него оправдана, односно, да новинар и уредништво бечког дневника знају нешто што српска јавност не зна. Иста она јавност која је Караџићев аустријски интервју дочекала с нескривеним огорчењем.

Троцифрено огорчење

Просечног читаоца *Блица*, тј. посетиоца сајта овог дневног листа, нико не би сврстао у назадне, неонацистичке и фашистичке снаге које се боре за повратак деведесетих. Па ипак, од безмало 300 коментара испод Караџићевог интервјуа, убедљива већина је изразито критична према државном секретару. Да ли су администратори заборавили на

правила политичке коректности, или су посетиоци сајта толико изгубили стрпљење да је било немогуће контролисати њихов бес, тек, многи коментатори нису се устручавали ни од увреда на рачун Караџићевог изгледа, нити од квалификовања овог његовог иступа као чисте издаје националних интереса! Ретки су они који на

Блицовом

сајту наиђу на троцифрену огорченост читалаца, али Караџићу је, ето, пошло за руком чак и то.

За многе је оваква реакција *Блицове* публике била потпуно изненађење, али ни тај, врло јасан сигнал да грађане Србије ужасава скандалозно понашање Чиплићевог заменика није навео Караџићеве надлежне да га позову на одговорност.

У овако екстремном случају, одговорност би морала да буде и кривична: држава која се, макар декларативно, противи отимању своје покрајине, морала би да суди свом функционеру који ту отимачину оправдава. Онај ко наглас подржава НАТО бомбардовање, као Караџић у овом случају, не би смео да буде прихватљив ни за српско друштво, а камоли за српску државну управу. Поготово што тај неко, поврх свега – или на почетку свега – гомилом угланцаних којештарија напада и вређа још и Републику Српску, у којој нема никакве надлежности и чији народ није бирао ни њега, ни његову странку, ни коалицију којој припада његова странка.

Руку на срце, Караџића је немогуће оптужити за оригиналност, пошто, нажалост, није једини који ових недеља учествује у злогласној хајци против Републике Српске. Заstraшујуће је мноштво оних који по драгсторском радном режиму – од 00 до 24 – понављају угланцане којештарије о хиљадама стрељаних цивила, међународним пресудама и моралним начелима која нас обавезују да преузмемо кривицу за тај злочин (којештарије о чијим сте чињеничним и правним неутемељеностима могли да прочитате подоста текстова на НСПМ, али и другим гласилима наклоњеним истини). Има међу тим послушницима Јелка Кацина и државних функционера, као што су Драган Шутановац и Владимир Вукчевић, да поменемо само најекстремније. Али нико још није отишао толико далеко као Марко Караџић: да у интервјуу утицајном страном дневном листу поткопа све дипломатске напоре и иначе окрњени углед државе којој наводно служи, а уз то и нападне легитиман ентитет друге државе.

Ненад Константиновић, председник Административног одбора Скупштине Србије, заложио се недавно за поштравање Закона о државним службеницима. А Константиновић, игром случаја, често долази у онај ноћни клуб са почетка приче. Иако

Антидржавни секретар

Пише: Миодраг Зарковић
четвртак, 18 фебруар 2010 10:33

није био присутан у тренутку када је Караџић правио инцидент, врло лако може код особља да провери све што је наведено у овом тексту и утврди колика је Марко Караџић брука за државу Србију у самој Србији. Исто као што једноставним читањем Караџићевог интервјуа *Ди пресеу* може да сагледа колико нас дотични државни секретар срамоти изван Србије.

Па када сабере све утиске, а нарочито оне о коментарима овдашњих читалаца на Караџићев интервју, нека Константиновић процени да ли би Административни одбор коме председава требало да толерише такво понашање државног секретара. Ма колико државни секретари, као именована лица, (не)спадали под његову надлежност.